

Forstaaelse af Love og Anvendelse af Love, om nogen vil sige, at her er nogen som helst Regel for, hvorledes man skal faa Erstatning. Det staar der ikke, der er ikke givet nogen som helst Regel. Men naar den ærede Ordfører mente, at det, at Ordene „paa lovlig Maade“ i Vædringsforslag Nr. 37 udgaa, skulde gøre Forslaget bedre, saa maa jeg sige, at det gør det ikke, Forholdet bliver akkurat det samme. Man fristes til at spørge: Skal det da være paa ulovlig Maade, de skulle bevise det, da der ikke er nogen Regel i sidste Punktum? Seg ved ikke, hvad Meningen er, det bliver mere og mere vildt for mig (Ordføreren [Dusen]: Det staar der jo ikke!) Ja, men naar man tager det ud, er man nødt til at slutte det modsatte. Man kan fristes til at slutte saaledes. Der er ikke nogen Forklaring af, hvorledes Erstatningen skal gives, men naar mit Vædringsforslag under Nr. 37 bliver vedtaget, saa er der givet en Regel for, hvorledes Erstatningen skal gives, idet dens Størrelse fastkætttes efter tre af Retten dertil udvalgte uvillige Mænds Skøn. Derefter skal Erstatningen fastkætttes. Thi Forholdet er ikke dette, at der staar, at vedkommende kan forlange et Beløb af Autoriteterne, eller hvem der nu skal udrede det, nej, han skal komme med Beviser. Han kan ikke faa Vejledning til at føre disse Beviser, og da der ingen Regel er for dette Punkt, vil det følgende udvilde sig saaledes i Praksis, at vedkommende vil anlægge Sag for at komme til at føre sine Beviser, og saa maa den Sag sandsynligvis ende med — og den kan ikke ende paa anden Maade — at han skal have Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn. Saaledes vil Sagen falde ud, men hvorfor saa ikke komme lettere over den ved at sige det i selve Lovforslaget og spare vedkommende for al den Ulejlighed? Naar det nu er blevet sagt af den højtærede Indenrigsminister, at det jo kunde være, at der ingen Skade var lidt, skal jeg dertil sige, at det kunde jo ogsaa være, at de uvillige Mænd kunde komme til det Resultat, at der ikke var lidt noget som helst Tab, og saa faar han ingen Godtgørelse, men det forekommer mig rigtig nok, at der skulde foreskrives nogle Regler i den Henseende. Naar der nu bliver sagt, at Forslaget, som det foreligger her, er en Urime-lighed, og at det samme vilde være Tilfældet,

ogsaa hvis Flertallets Forslag blev vedtaget, saa vil jeg dog dertil sige, at det er et Tilfælde, som ikke ofte vil indtræde, og det vil derfor ikke være saa farligt. Jeg tror, at Veterinærpolitiet vil være meget varsomt med at sætte en Kreaturbeholdning under offentlig Behandling, naar det ikke er stikker paa, at Sygdommen er til Stede.

Jeg skal dernæst nævne Vædringsforslagene under Nr. 38 og 39, som det efter min Mening vil være meget rigtigt at faa vedtagne, og jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister heller ikke vil have noget imod at faa dem vedtagne. (Indenrigsministeren: Na ja!) Nej, det vil den højtærede Minister dog vist ikke, dertil er han dog vist for praktisk en Mand.

Vædringsforslaget under Nr. 42 omtalte den ærede Ordfører ikke, og jeg vil derfor gøre en Bemærkning derom, da jeg ikke fortaar, hvorfor han ikke omtalte det. Jeg maa dog først forudstille den Bemærkning, at jeg tror, den højtærede Minister gør rigtigt i at slutte sig til mig paa dette Punkt, da min Stilling over for dette er den, at jeg vil langt hellere vedtage Regeringsforslaget end stemme for Forslaget, saaledes som det vil blive, naar Flertallets Forslag bliver vedtaget med den Mening, der lægges ind dert, og Flertallets Forslag vil blive langt bestøfteligere end selve Lovforslaget, saaledes som det er opstillet, idet jo Flertallets Forslag skal fortaas saaledes — som jeg tidligere har sagt — at naar en Forretning varer ud over 10 Timer, skal der gives 12 Kroner, og saa fremdeles for hver 5 Timer, og man kommer saa til det løserlige Resultat, at der ikke alene kan gaa 3 halve Dage paa en hel, men at der ogsaa kan gaa 4½ halve paa en hel, det vil sige paa en Dyrlegearbejdsdag. Jeg haaber, at i ethvert Tilfælde alle Værere ville optræde mod en saadan Bestemmelse, thi det vil jo blive en meget kurrøs Undervisning, de komme til at give i deres Skoler, naar de hidtil have lært, at paa en hel gaar to halve, men det nu viser sig, at paa en Dyrlegearbejdsdag gaar der mere. Det vil vanskeligt kunne forstaaes, og jeg ved ikke, om nogen kan klare det. Saa fremkom den ærede Ordfører med en Motivering, som jeg nok har hørt fremat, men jeg troede ikke, det var Meningen, at vi her skulde bestæf-